

Sygn. akt II Ka 657/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2022 r.

sprawy **P. G. i C. K.**

oskarżonych z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 22 lipca 2020 r. sygn. akt II K 47/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa – od C. K. 310 złotych, zaś od P. G. 350 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 657/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 22 lipca 2020 r. sygn. akt II K 47/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	Zarzut	
	<p>I. Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk polegająca na nieobiektywnym, jednostronnym badaniu dowodów, nie uwzględniającym okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, wyciąganie wniosków na podstawie tylko części materiału dowodowego, pomijając wszystkie kwestie, które budzą uzasadnione wątpliwości i nie pasują do przyjętej przez Sąd wersji zdarzeń, ocenie dowodów nie tylko sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, ale i doświadczenia życiowego, a także przyjęciu za podstawę wyroku tylko wybiórczej części materiału dowodowego, wyrażające się w uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych, mimo iż znajdują one potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, przy jednoczesnym uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonych, mimo iż są niekonsekwentne i nie znajdują one potwierdzenia w całokształcie materiału dowodowego. Skutkiem którego to uchybienia jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się w uznaniu, iż zachowanie oskarżonych wyczerpywało znamiona zarzucanego im czynu, mimo iż materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na ustalenia w takim kształcie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>II. Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 159 kk poprzez uznanie, że ławka stanowi inny niebezpieczny przedmiot, mimo iż ławka nie posiada niebezpiecznych właściwości analogicznych do tych, jakie ma broń palna lub nóż, a zatem przyjęta za podstawę skazania i wymierzenia kary kwalifikacja prawna czynu jest błędna.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy stwierdzić, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków. Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego – zgodnego z przepisami postępowania karnego przeprowadzenia dowodów, tak z urzędu, jak też na wniosek stron, niezbędnych do wyjaśnienia okoliczności sprawy i oceny zasadności stawianego zarzutu. Drugi obowiązek sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co oznacza, że sąd ma obowiązek badać i uwzględnić wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Zatem podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, zaś w uzasadnieniu Sąd ma obowiązek wskazać jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym</p>		

cięży przy tym obowiązek badania oraz uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie o winie w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu sąd powinien logicznie i przekonująco umotywić w uzasadnieniu wyroku.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy orzekając w niniejszej sprawie sprostął wskazanym wyżej obowiązkom, zaś w trakcie procedowania nie doszło do obrazy przepisów art. 7 kpk i art. 410 kpk. Przypomnieć w tym miejscu należy, że uwiarygodnienie zarzutu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów wymaga wskazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania lub że uchybił wskazaniom wiedzy lub doświadczenia życiowego. Nie stanowi natomiast naruszenia przepisu art. 7 kpk dokonanie oceny dowodów w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Konsekwencją swobodnej oceny dowodów jest również częściowa aprobatą materiału dowodowego, zarówno w aspekcie całokształtu przeprowadzonych dowodów jak i poszczególnych z nich. Obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów i odmówienie tej wiary innym jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje

pod ochroną art. 7 kpk jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak też na niekorzyść oskarżonego, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a ponadto została wyczerpująco i logicznie uargumentowana w uzasadnieniu wyroku.

Analiza dowodów zgromadzonych w sprawie wskazuje, że wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy, zeznania L. L., R. B. i P. K. zostały ocenione prawidłowo przez Sąd I instancji. Wszyscy świadkowie wskazali tę samą przyczynę zdarzenia i podobnie opisali jego przebieg. Różnice, które pojawiły się w ich relacji dotyczą szczegółów i nie dyskwalifikują ich wartości dowodowej. Uwzględnić należy bowiem dynamiczny przebieg zdarzenia, fakt, że każda z osób w momencie zainicjowania zajścia przebywała winnym miejscu, zaś typowym jest także, że świadkowie obserwujący zdarzenia o podobnym przebiegu często zapamiętują odmienne szczegóły. Całość relacji świadków jest natomiast spójna i przekonująca. Fakt pobicia L. L. i opisywane przez niego okoliczności znalazły także potwierdzenie w dołączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej, fotograficznej i wydanej przez biegłego lekarza opinii. Dodać należy, że wskazani świadkowie podczas przeprowadzonej z ich udziałem czynności okazania stanowczo rozpoznali oskarżonych jako uczestników zdarzenia. Treść uzasadnienia złożonej apelacji wskazuje, że stanowi ona jedynie polemikę z

prawkłowymi ustaleniemi Sąd u I instancji. Obrońca poza przytoczeniem w uzasadnieniu środka odwoławczego pojedynczych stwierdzeń kwestionowanych przez niego świadków, nie wykazał, aby ocena ich zeznań dokonana została przez Sąd meriti w sposób sprzeczny z zasadami określonymi w art. 7 kpk. Relacje świadków oceniać należy bowiem we wzajemnym powiązaniu, konfrontując je z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami i kierując się przy tym wskazaniami wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Pozytywnej oceny zeznań złożonych przez wskazanych wyżej świadków nie podważa również ich zgodna relacja co do udziału w zdarzeniu S. P.. Chociaż S. P. przesłuchany przed Sądem zaprzeczył, aby uczestniczył w imprezie i stwierdził, że przebywał w tym czasie poza Polską, to zauważyć należy, że również oskarżony C. K. podał, że zna S. P. i potwierdził, że był on na miejscu zdarzenia. W świetle konsekwentnej i spójnej relacji L. L. znajdującej potwierdzenie w zeznaniach pozostałych wymienionych świadków oraz wyników przeprowadzonej czynności okazania wizerunków oskarżonych, jego początkowe stwierdzenie, jakoby napastnikiem był J. K. uznać należy za omyłkę co do imienia oskarżonego.

Sąd odwoławczy nie znalazł też podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonych. Istotnie, znajdują one częściowe potwierdzenie w zeznaniach świadków, ale jedynie w zakresie użycia wobec nich przez pracowników ochrony gazu łzawiącego. Ta okoliczność nie

była natomiast kwestionowana w sprawie. Za nielogiczne i niewiarygodne uznać należy natomiast zarówno depozycje oskarżonych, jak też świadków obrony, których zamierzeniem było wykazanie, że gazu tego użyto wobec nich bez żadnej konkretnej przyczyny.

Niezasadny jest także zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 159 kk sformułowany w pkt II apelacji. Zgodnie z treścią tego przepisu, pojęcie innego niebezpiecznego narzędzia sprowadza się do ustalenia, że jest to narzędzie podobnie niebezpieczne do broni palnej lub noża. Chodzi tu o stwarzanie niebezpieczeństwa dla dobra prawnego, którym jest życie lub zdrowie człowieka. Innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem jest zatem takie narzędzie, które użyte w bójce lub pobiciu stwarza takie zagrożenie dla zdrowia lub życia, jakie powoduje użycie broni palnej lub noża. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 17.06.2009 r., IV KK 27/09, LEX nr 515556. "Bójka lub pobicie nie nabiera szczególnie niebezpiecznego charakteru z tego powodu, że sprawca posiada przy sobie broń palną, nóż lub inny podobnie niebezpieczny przedmiot, że chwytając taki przedmiot do ręki, a nawet, że demonstruje go innym uczestnikom zajścia, lecz dopiero z tego powodu, że wykorzystując szczególne właściwości broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu i stosując określony sposób ich użycia wywołuje już nie abstrakcyjne, lecz bardzo konkretne niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego". A zatem przyjmując należy, iż przy ocenie, czy narzędzie, którym posługuje się sprawca jest narzędziem

niebezpiecznym, istotnym pozostają jego parametry techniczne jak długość czy specyficzny kształt powodujący, że użycie go może spowodować poważne skutki dla zdrowia i życia człowieka. Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że prawidłowo Sąd I instancji ocenił, iż użycie przez sprawców wykorzystanej w przedmiotowym zdarzeniu drewnianej ławki o długości około 4 m, posiadającej metalowe nogi, z uwagi na wielkość, kształt, wagę oraz metalowe elementy o ostrych krawędziach, stwarzało dla zdrowia i życia atakowanych osób poważne zagrożenie, porównywalne z użyciem noża czy broni palnej.

Wniosek

I. o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu;
 II. o zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonym na art. 158 § 1 kk i wymierzenie oskarżonym kar grzywny.

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutów podniesionych w apelacji i przytoczonej na ich poparcie argumentacji warunkowała niezasadność wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu jak również wniosku alternatywnego o zmianę kwalifikacji prawnej czynu i wymierzenie oskarżonym kar grzywny.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego utrzymano w mocy w całości.	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Związłe o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze znajduje uzasadnienie w przepisach art. 634 kpk i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3, 4,

art. 3 ust. 2 i art. 8 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o
opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223).

7. **PODPIS**